

9è CONGRÉS DE LA CONC

Palau de Congressos de Montjuïc (Barcelona), 3 de desembre de 2008

Secretari general de Comissions Obreres, honorables consellers, diputades i diputats, autoritats, congressistes, a més d'agrair la invitació a aquest 9è Congrés de Comissions Obreres de Catalunya, com a president del Parlament vull adreçar les meves primeres paraules a Joan Coscubiela. Vull agrair-li la tasca que ha portat a terme al llarg d'aquests tretze anys com a secretari general de Comissions Obreres de Catalunya, en què, a més de defensar amb fermesa i intel·ligència els interessos dels afiliats i els drets dels treballadors i treballadores, com a representant d'un dels principals agents socials de Catalunya ha demostrat repetidament sentit de país i implicació amb els reptes col·lectius.

De fet, i en aquest sentit, Joan Coscubiela s'inscriu en una llarga llista de defensors dels drets i les condicions dels treballadors que des de fa més de cent anys han entès que una cosa i l'altra anaven lligades, és a dir que la garantia dels drets i les llibertats de les persones en el món laboral anava íntimament vinculada al progrés del conjunt de la nostra societat i que aquest progrés de la nostra societat anava al seu torn vinculat a les llibertats i l'exercici de l'autogovern de Catalunya.

És en clau d'avenç col·lectiu, de tots, que tenen lloc les reivindicacions catalanes en matèria d'infraestructures o en matèria de finançament. És en clau d'avenç col·lectiu que es defensa el compliment de l'Estatut, que es demana el traspàs de competències i serveis. Perquè els reptes de les treballadores i els treballadors de Catalunya són reptes de tot el país, i els reptes de país són també els reptes dels seus treballadors.

El relleu de Joan Coscubiela serà recollit per un nou secretari general. No ho tindrà fàcil. El llistó és alt, molt alt, i s'enfronta a un context dur, de crisi global, que de fet ja té greus repercussions sobre el món laboral. Les xifres conegudes ahir de l'atur són francament molt preocupants. Li desitjo per endavant sort, i molta i bona feina perquè la Comissió Obrera Nacional de Catalunya actuï com una organització activa i eficaç contra la crisi.

Per la meua part només vull demanar-li que tingui sempre en compte l'íntim lligam, a què acabo de fer referència, que uneix els camins dels treballadors i del país, que sigui sempre conscient de la responsabilitat amb el conjunt de la societat i amb la nació catalana, la responsabilitat que correspon al dirigent d'una organització amb gairebé 190.000 afiliats, gairebé 190.000 catalanes i catalans.

Hi insisteixo: els reptes del país són reptes de tots, i si aspirem a un futur millor ningú no es pot amagar, cal que tots ens hi impliquem, cal que junts defensem l'interès comú que representa una societat on els drets socials siguin garantits, els desequilibris corregits i les llibertats exercides. O tal com ho dieu vosaltres avui, "conquerim drets, construïm solidaritat".

De fet, la situació de crisi que vivim és producte d'uns anys en què ha prevalgut l'individual sobre el col·lectiu, en què han prevalgut els rendiments immediats, els plantejaments a curt termini, per sobre de plantejaments i accions a mitjà i llarg termini, el "jo" i l'"ara" per sobre del "nosaltres" i el "futur", el guany econòmic immediat per sobre de la sostenibilitat social i econòmica. Les respostes a les crisis passen, doncs, en primer terme per pensar col·lectivament, amb visió de país i amb perspectiva de futur.

La situació que ara viuen els treballadors del sector de l'automoció, de la construcció, dels serveis i tants d'altres necessita respostes de país. Els efectes del context actual han de ser abordats amb perspectiva de conjunt. No és un problema només d'un o un altre sector. És un problema de models socioeconòmics, de decisions ajornades, de responsabilitats defugides, que necessita grans canvis, molt més que no pedaços i falses solucions.

Cal donar resposta als efectes de la crisi, cal ajudar les persones que els pateixen, i cal fer-ho amb criteris d'equitat. I també, i sobretot, cal actuar sobre les causes. I això vol dir prendre mesures de país, amb decisions que evidentment corresponen a les institucions de govern. Però també vol dir, i és molt important, implicació de tota la societat en aquests canvis. És l'hora d'exigir més responsabilitat social a les empreses, és l'hora que el món laboral defensi els seus drets sense tancar-se amb reivindicacions impossibles, és l'hora que la mateixa societat penalitzi en l'escala de valors els que ens han portat a la crisi i

que fomenti aquesta visió col·lectiva, de país, i la importància d'enfocar les qüestions amb una perspectiva real de futur.

Si volem una Catalunya millor, una Catalunya més lliure, que la volem, on les persones visquin amb benestar i en llibertat, cal que tots hi posem de la nostra part. I estic segur i convençut que Comissions Obreres, com tantes vegades ha fet, serà al capdavant a l'hora d'encarar els reptes a què ha de fer front Catalunya, les catalanes i els catalans.

Comissions Obreres és part destacada de la nostra història, és un agent fonamental del nostre present, i en les seves mans hi ha també gran part del futur de Catalunya.

Moltes gràcies i que tingueu un molt bon congrés.